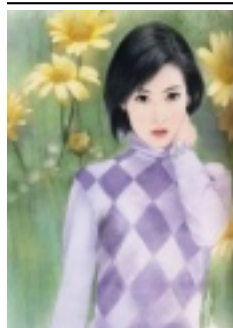


# Hứa Mùa Xuân Về Hoa Sẽ Nở

## Contents

|                                                             |          |
|-------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Hứa Mùa Xuân Về Hoa Sẽ Nở</b>                            | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                                       | 1        |
| 2. Chương 2: Có Thể Chết Nhưng Không Thể Chịu Nhục. . . . . | 3        |
| 3. Chương 3: Thư Ngự . . . . .                              | 3        |
| 4. Chương 4: Hai Đứa Trẻ Đối Lập. . . . .                   | 4        |
| 5. Chương 5: Hội Thao. . . . .                              | 5        |
| 6. Chương 6: Thư Tình . . . . .                             | 5        |
| 7. Chương 7: Cuộc Thi Hát. . . . .                          | 6        |
| 8. Chương 8: Tiếng Tim Đập Của Anh! . . . . .               | 7        |
| 9. Chương 9: Vợ Em! . . . . .                               | 8        |
| 10. Chương 10: Ca Hát Cho Anh Nghe. . . . .                 | 9        |
| 11. Chương 11: Anh Còn Chưa Có Nói Lời Kia Nha. . . . .     | 9        |

## Hứa Mùa Xuân Về Hoa Sẽ Nở



### Giới thiệu

Trong giây phút chớp nhoáng Nhạc Nhạc một cô bé chỉ biết ngơ ngác cười, trong cuộc thi kịch nói vì

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-mua-xuan-ve-hoa-se-no>*

## 1. Chương 1

Năm nay học sinh mới tham gia so tài cuộc thi kịch nói đông như kiến, chung quanh toàn là những người mặc các loại trang phục kỳ dị, lố lăng, có người mang theo cái nón hình thù kỳ lạ trên đỉnh đầu, có người có cái khí cầu trên ngực, còn có người cắm hai cây chổi trên lưng, trên cây chổi còn treo móc một số lớn các thứ linh tinh, vừa vào khu vực trường học đã cảm nhận được không khí náo nhiệt.

Nghiêm Nhạc Nhạc vô cùng tự tin với bản thân mình, trang phục của cô được tạo bởi rèm cửa sổ, vải bạt,

khăn trải bàn, khăn lau, tất cả đều được làm bằng tay chắc chắn sẽ tạo nên hiệu quả tuyệt đối mà không người nào có thể địch lại a, thêm nữa còn được phối hợp với kỹ thuật hóa trang, không một chút sơ sót, có thể thấy về vấn đề thiết kế nghệ thuật có lẽ cô có tư chất trời cho.

Nhắc đến phương diện này bản thân cô lại càng kiêu ngạo nhìn các bạn khác cùng đội kịch bằng nửa con mắt, ha ha ha cười to ba tiếng, che miệng cổ giả bộ ngượng ngùng nói, “Ai thật là ngượng ngùng a, xem ra phần thưởng tạo hình xuất sắc nhất cuộc thi chắc chắn là thuộc về ta nha, hey, làm sao bây giờ.”

Mọi người đồng loạt liếc mắt nhìn người mới phát ra câu nói vừa rồi, cái liếc này có lực sát thương cực mạnh như muốn xé rách vải rách áo, còn thêm hàm ý ẩn chứa là “Người đừng đắc ý sớm”, rồi quay đi làm việc của mình không thèm quan tâm đến cô nữa.

Nghiêm Nhạc Nhạc không thèm để ý, đi lại đứng bên cạnh Thư Ngư, vẻ mặt đắc ý nói, “Ê, cậu nghĩ tớ nói có đúng không, đúng không.”

“Ừ.”

Thư Ngư vẫn không có biểu cảm gì như cũ, người này từ trước đến giờ dù có điên cuồng ăn khoai lang bao nhiêu đi nữa cũng tiếc không chịu đánh được một cái rắm, cứ tạo nên một bụng buồn bực trong lòng người khác, hẳn bị Nghiêm Nhạc Nhạc kéo vào tổ kịch bản này đã khiến toàn bộ mọi người sợ hết hồn, làm cho mấy ngày liên tiếp mọi người trong đội kịch vẫn còn trạng thái ngu ngốc đình trệ như thấy quỷ vậy. Những thứ khác không nói đến làm gì, chỉ riêng hần, Thư Ngư ở khoa vật lý, không lẽ hần có hai tính cách đối lập sao, trước đây hần vốn có cá tính không muốn quan tâm, trầm mặc ít nói, sợ rằng nếu hần có đi ngang qua trước mặt, cũng đủ để cho mọi người bàn tán xôn xao rồi.

Thư Ngư là sinh viên đặc biệt được đặc cách vào học lớn A, khoa vật lý, Mã giáo sư lúc ấy liền bắt hần vào đội đi thi môn vật lý và dĩ nhiên đã giành được giải nhất đơn giản cứ như không, vì thế Mã giáo sư tuyên bố không ngại Thư Ngư biết ngượng ngùng mà treo thưởng thành tích lên bảng vàng của khoa. Trên thực tế Mã giáo sư cảm thấy loại thiếu sót này ngược lại có thể làm vật lý thăng bằng — vốn dĩ thiên tài đời trước ai mà chẳng như vậy, có cánh thì đương nhiên phải là thiên sứ a (là người trên trời).

Dĩ nhiên ông trời vẫn luôn luôn công bằng, hiện tại thiên tài cũng không hẳn là cái gì cũng giỏi, ở trên vũ đài hội trường kịch, vai nam chính đang diễn chung với một người qua đường Giáp. Lúc ấy hần rất có cá tính anh tuấn bất phàm nha, trên đời này không có một diễn viên nào như hần, ở trên sân diễn vũ đài, ngay cả tiếng “Ai nha” cũng không thốt lên một tiếng.

Không hề có!

Mà Nghiêm Nhạc Nhạc bên cạnh đó, cô lại đang nói chuyện như một tên ăn xin, “Van cầu chị, chị bố thí, bố thí cho tôi đi.”Cám ơn, cám ơn!” Hiên nhiên dựa vào trang phục mình đang mang, Nghiêm Nhạc Nhạc sáng tác ra ý tưởng như thế không thể nói là không thành công.

Diễn xuất này tạo nên hiệu quả vô cùng tốt, tiếng cười liên tiếp vang lên, nhưng khuôn mặt của Thư Ngư vẫn không chút thay đổi, vì vĩnh viễn đại đa số thời gian của hần, là để sống trong thế giới vui vẻ sung sướng của Nghiêm Nhạc Nhạc.

Bản lĩnh lớn nhất của cô gái này chính là làm cho mặt mũi người ta mất cân đối, thần kinh điên loạn mà không biết. Thí dụ như giờ phút này trong sự kích tình mê mông của người bạn nhỏ Nghiêm Nhạc Nhạc, vì cô lại lần nữa diễn nhân vật quá nhập tâm, mà ôm bấp đôi vai nữ chính gằm thét “Bố thí tôi đi, tôi rất đói a tôi sắp chết đói rồi” . . . . . Kéo dài thêm thời gian xuất hiện của mình trong kịch bản.

Thấy vậy, mặt đen ngàn năm của đồng học Thư Ngư, rốt cục mơ hồ lộ ra nụ cười tủm tỉm.

## 2. Chương 2: Có Thể Chết Nhưng Không Thể Chịu Nhục.

Nghiêm Nhạc Nhạc khấn trương ở dưới đài chờ công bố giải thưởng, chúng cộng sự khác lại đang mơ hồ lau mồ hôi, hô. . . . . hey, cuối cùng cũng kết thúc a.

Đầu tiên là vai nam chính thuộc về Thư Ngự, dù diễn viên khác có diễn xuất tình ái dào dạt đến cỡ nào thì đối lấy đối phương cũng chỉ vờ vờ nói hai từ “Ừ” “Nha” , trong ba phút tẻ ngắt, tất cả mọi người đều yên lặng đồng loạt nằm xuống mặt đất bất động.

Bên cạnh đó, Nghiêm Nhạc Nhạc lại diễn xuất quá nhiệt tình, vui vẻ đến mức thiếu chút nữa đẩy vai nữ chính té xuống đài. . . . .

Tuy bản thân gặp nhiều tình huống khó đỡ, lời kịch cũng quên không ít, tuy diễn xuất không tính là rất tốt, nhưng xin hãy cho cô đoạt giải đi, cô vẫn rất trông đợi nó nha?

Từ đầu năm nay kịch bản nghiêm chỉnh càng ngày càng ít đi, mọi người không khỏi dốc hết sức lực của mình ra làm loạn lên, không ngờ lại tạo nên hiệu quả đột phá, quả thật phải bội phục cái đám học sinh có tiềm năng, thông minh, IQ cao, nhưng lại có óc hài hước này đã chịu tập trung cùng một chỗ.

Về phần Nghiêm Nhạc Nhạc, cô có thể bu xe lam đi vào trường, toàn bộ là nhờ đồng học Thư Ngự đoán đề quá chính xác, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học rộng lượng tự mình ghi chép và giải đề ra, để cho cô bạn nhỏ bình thường của chúng ta có thể qua cửa, may mắn lượm được một suất.

Nghiêm cha Mngiêm mẹ hận không thể mua một cái khung tròn treo đồng học Thư Ngự trên tường a!

Mà giờ khắc này lòng Nghiêm Nhạc Nhạc vẫn tràn đầy mong đợi một giải thưởng chân chính thuộc về bản thân cô như cũ, mắt sáng lấp lánh trông chờ, mong đợi, từng giải thưởng lần lượt công bố, trừ một phần thưởng mình mong muốn ra, tất cả phần thưởng khác cô đều không thích. Và cuối cùng cũng đến lúc Nghiêm Nhạc Nhạc mong đợi nhất. Khi ” Phần thưởng tạo hình tốt nhất ” được công bố thì cô chỉ cảm thấy đầu óc vang lên tiếng vù vù, nhìn lại phần thưởng bị tên con trai trên ngực đeo con ba ba lớn, lưng đeo cây chổi bỏ ổi đoạt đi . . . . .

Nghiêm Nhạc Nhạc khí huyết dâng trào, “Vụt” một bước dài, xách theo túi vải rách xông lên võ đài, dưới ánh đèn gợn dữ trường mắt ban giám quát “Mắt chó đui mù”, sau đó nhanh chóng xông lên trước rút cây chổi của tên con trai giành giải thưởng kia, để ngang trên cổ mình, hét lớn một tiếng ——

“Có thể chết nhưng không thể chịu nhục !”

Tiếp đó liền đẩy ngang ở cổ một cái, “Tự hành quyết” trên đài!

Toàn bộ . . . Toàn bộ mọi người sợ ngây người ra!

Đồng học Thư Ngự che miệng ôm eo cười đến không dậy nổi, hẳn biết trước sẽ như vậy mà! Hẳn đã biết trước a!

Khuôn mặt mọi người chuyển hóa từ khiếp sợ vì “Một cô gái thần kinh rút cây chổi ra tự tử” , thành kinh ngạc vì ”Thư Ngự cười đến gan ruột lộn tùng phèo . Thư Ngự thừa dịp mọi người vẫn còn dùng hết sức trợn mắt há mồm, chậm rãi leo lên sân khấu, mang theo nụ cười khiên “Thi thể” kia đi.

Không coi ai ra gì, đi mất tiêu.

## 3. Chương 3: Thư Ngự

Thư Ngự cái tên này, từ trước đến giờ đã rất nổi tiếng ở lớp A khoa vật lý, bởi vì mỗi một lần hắn báo cáo đề tài vật lý, nghe xong không ít người rất muốn cầm nó ra nước ngoài đăng lên sách báo làm tác phẩm xuất sắc, dĩ nhiên phải nói đến năng lực ra sức tuyên truyền của Mã giáo sư, một sự tuyên truyền mà khi đã đứng lên rồi là thao thao bất tuyệt liên tục không ngừng.

Thư Ngự cứ như vậy đưa tới không ít ánh mắt xem thường, cũng như hâm mộ ghen tỵ, khinh thường coi rẻ, những thứ này hẳn sớm đã quen rồi, và cũng không thêm để ý theo thói quen.

Thư Ngự từ trước đến giờ luôn một thân một mình, ít trao đổi với người khác, nếu có trao đổi, nhiều lắm cũng chỉ dừng lại ở mấy chữ “Nha” “Ừ” “được” ..., thậm chí chưa có ai nhìn thấy nụ cười của hắn. Cũng có người chỉ khí hào hùng kể chuyện cười, ở trước mặt hắn làm bộ làm tịch cười một tiếng, cũng chỉ đổi được đôi phương thờ ơ nghi vẫn nói hai chữ “Xong chưa?” .

Vì vậy người muốn gây khó khăn cho hắn, mỗi lần khiêu khích đều giống như là lấy tay đánh vào hoa, hết sức mất hứng.

Trong ấn tượng của mọi người, hắn hình như không tham gia bất kỳ hoạt động nào, lằm lì, cô độc, mãi cho đến khi Nghiêm Nhạc Nhạc xuất hiện.

Cô nữ sinh này luôn tới quấy phá, bất luận có nhìn từ góc độ nào, đều ở đây tuyên cáo giữa bọn họ, có một mối quan hệ thân mật cường độ cao, không thể cho ai biết. Nhưng trong hai người rõ ràng một người cực kỳ nói nhiều, một người cực kỳ trầm mặc; một người giống như ngựa hoang mất cương, một người chính là sinh vật trong biển sâu, vốn không có bất kỳ điểm chung nào. . . .

Dù thế nào đi nữa . . . . . trông hai người vẫn không được bình thường.

Nói tóm lại, hình tượng bình thường của Thư Ngự cứ như bị phá hủy vậy, ngày đầu tiên Nghiêm Nhạc Nhạc nhập học, từ sáng sớm Thư Ngự đã chờ ở cửa sau trường học, thấy người đến, liền chủ động nhận lấy hai rương hành lý của cô, như đứa ngốc dẫn cô đi dạo quanh sân trường một vòng lớn dưới ánh nắng chang chang, ngay cả hành lý cũng mang giúp cô đến ký túc xá nữ cách cửa trường học vốn dĩ không xa.

Sau đó, tất nhiên, tên tuổi của Nghiêm Nhạc Nhạc không ngừng vang xa.

Lúc học quân sự, vấn đề mà nàng bị hỏi nhiều nhất là: “Cậu cùng Thư Ngự sư huynh là quan hệ gì a?”

Dù sao, dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống, Thư Ngự sư huynh ngồi trên bãi cỏ bên cạnh nhìn các bà học huấn luyện quân sự, dù không nói một lời nhưng cũng phải nói là so với phần lớn nam sinh hẳn nhìn được hơn rất nhiều, còn không hề bị nắng phơi đen mặt. . . . .

Nghiêm Nhạc Nhạc lúc ấy luôn dương dương đắc ý đáp, “Các cậu đoán đi!”. Sau đó chặc chặc miệng, “Dù sao tớ sẽ không nói cho các cậu biết tớ cùng với cậu ấy là từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, có quan hệ thanh mai trúc mã!”. ( \_ )

#### 4. Chương 4: Hai Đứa Trẻ Đối Lập.

Thư Ngự từ nhỏ đã không thích nói nhiều, Thư cha Thư mẹ vẫn luôn hối hận không đặt tên cho hắn “Thư Ba”, một chút nước miếng hắn cũng tiết kiệm, từ lúc mới hai tuổi đã không nhiệt tình kêu một tiếng mẹ rồi.

Nghiêm Nhạc Nhạc hoàn toàn ngược lại, từ nhỏ vừa sờ vừa đụng đến đứa bé đó một cái là cứ như bị điểm đúng huyết cười, phải nói là cười không ngừng nghỉ ngủ cũng không nhiều, đến lúc ngủ thiếp đi cũng có thể nói mớ, Nghiêm mẹ bị oán than thở nói, “Nếu tổng hợp tính cách của hai đứa bé hẳn là tốt rồi.”

Thư Ngự khi còn bé niềm vui thú lớn nhất chính là hủy hoại đồ điện, thời điểm học trung học đã đem tất cả đồ điện có thể nằm ở trong nhà ra phá hủy, hủy xong rồi, Nghiêm Nhạc Nhạc lại đưa đồ nhà mình qua cho hắn phá, vì vậy một thời gian rất dài, nhà đầu Nghiêm Nhạc Nhạc ở trong nhà, thân thể lớn lên thì đồ vật cũng biến dạng theo.

Nghiêm Nhạc Nhạc lúc nào cũng có chuyện nói không hết, luôn tìm cách đưa ra ý kiến của mình, còn vô cùng cảm thấy cao hứng tốt đẹp. Mỗi lần để cho tên Thư Ngự tỉnh vì làm việc Logic này biết được, điều bị đem ra tiến hành phân tích trạng thái tinh thần, dần dà, đã trở thành thói quen, muốn thay đổi cũng không được. . . .

Quả nhiên là oan nghiệt .

“Thư Ngự, cậu tham gia hội thao đi, tớ sẽ đi cổ vũ cho cậu!”

Lấy thời gian lâu dài Thư Ngự quen biết Nghiêm Nhạc Nhạc mà nói, đem câu nói ra phân tích, hẳn biết trọng điểm cô nói những lời này, là ở nửa câu sau.

Vì vậy hẳn tham gia thi cự li dài chạy 800m cùng 1500m, cho cô có nhiều thời gian cùng không gian hơn để tự do phát huy.

Nghiêm Nhạc Nhạc kích động .

Trên thực tế, cả khoa vật lý, thậm chí là cả người làm vườn biết được việc này, toàn bộ đều kích động.

## 5. Chương 5: Hội Thao.

Thư Ngự đối với bất kỳ người nào mà nói đều rất thần bí, bởi vì hẳn không có biểu cảm gì, cũng không nhiều lời, làm người khác vĩnh viễn đều không đoán được hẳn đang nghĩ cái gì, bước kế tiếp sẽ làm gì.

Không biết được nội tình bên trong như thế nào, đột nhiên đăng ký như vậy, khiến cho đám tuyển thủ tham gia hai hạng mục này đều tăng thêm áp lực tâm lí vô hình . . .

Có người nói, hẳn thật ra là cao thủ chạy cự li dài, năm thứ nhất đại học hẳn dùng để quan sát các địch thủ, bây giờ đã chuẩn bị đủ khả năng ứng chiến. Cũng có người nói, không có phát hiện dấu hiệu hẳn tham gia bất kỳ hội thao nào, khẳng định là thể thao không giỏi. Nhưng đa số mọi người, vẫn cảm thấy người như Thư Ngự, tuyệt đối ẩn dấu bí mật, do đó trong lòng không khỏi mong đợi .

Về phần nghiêm Nhạc Nhạc, vẫn như cũ đắm chìm trong thế giới của chính mình không cách nào tự kềm chế được, cô hao tổn ít ngày, dùng dây đỏ xé thành hai cái cầu nhưng, sau đó trước khi hội thao bắt đầu đi mua một cái áo ngắn chữ T màu hồng cùng quần cụt màu trắng, mặc thử một lần rồi lại thử một lần nữa.

Tám trăm mét thi trước, Thư Ngự đang bắt đầu xếp hàng tại vạch xuất phát. Điều này làm cho mọi người đều nín thở xem cuộc vui, bao nhiêu người thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cả một nhóm lớn sinh viên khoa vật lý ngày thường không màng sự đời bây giờ cũng đều đang giơ lên những dải băng rôn quái dị, hơn phân nửa tới xem, chính là muốn biết Thư Ngự rốt cuộc muốn làm trò gì, và cộng thêm nhiều loại người cổ vũ khác, ví dụ như những đám nữ sinh nhìn trộm “Sắc đẹp” của Thư Ngự.

Nhưng ánh mắt Thư Ngự từ đầu đến cuối vẫn ở trên người Nghiêm Nhạc Nhạc, đồng học Nhạc Nhạc của chúng ta bị một nguyên nhân rất đơn giản là “Bị con muỗi cắn trúng bắp đùi” thuyết phục, đổi từ mặc quần đùi thành mặc quần dài màu trắng, dù sao “Mình mặc quần cụt đẹp như vậy rất dễ bị người khác ghen tỵ lắm” loại lý do này, cô hoàn toàn không muốn mình dính phải.

Nghiêm Nhạc Nhạc cầm hai cái nhưng cầu màu đỏ, bộ dáng nghiêm chỉnh mà đợi, ai chạy tuyển trước cũng rất nghiêm túc! Cho đến khi còi báo xuất phát vang lên, Nghiêm Nhạc Nhạc liền nhanh chóng nâng cao chân, giơ cao cánh tay, không quan tâm việc khác bắt đầu hô “Cố lên, cố lên, Thư Ngự cố gắng lên!” .

Thư Ngự, có lẽ vì phối hợp tiết tấu của Nghiêm Nhạc Nhạc, mà tăng nhanh tốc độ đi bộ của mình từ từ rời khỏi hàng đầu tiên. . . . . Toàn bộ mọi người ngây ra. . . . . Mà trong sự ngây ra đó, Thư Ngự đã hoàn thành cự ly tám trăm mét, nhưng mà người mệt mỏi nhất trong cuộc thi này có lẽ là Nghiêm Nhạc Nhạc chẳng >\_

## 6. Chương 6: Thư Tình

Hai người bọn họ rốt cuộc là quan hệ thế nào đây?

Cái vấn đề này Thư Ngư đã tự hỏi bản thân không biết bao nhiêu lần, kết luận cuối cùng là, từ khi bọn hần mới thiết lập quan hệ cho đến nay, về từ góc độ văn học, cô đã phát ra một xung động mãnh liệt khiến cho hần không muốn xa rời, thân cận, hướng tới, muốn dốc hết cả đời để được ở cùng nhau. Mà ở góc độ vật lý, cô đối với hần có thể nói là lực hút của trái đất (trọng lực). . . . . khiến hần càng ngày càng không có biện pháp dời ánh mắt của mình khỏi người cô.

Một cô gái chỉ biết cười ngơ ngác.

Có một lần hần đã muốn đổi sang nghề nghiên cứu sinh vật học, thí dụ như nguyên lý hoạt động của các loại hormone.

Hiển nhiên điều này Nghiêm Nhạc Nhạc không hề hay biết, Thư Ngư thấy, nhất định là hần đã làm hư nha đầu này rồi, khẳng định cô không biết suy nghĩ của hần, nếu không một tiểu nha đầu chưa dứt sữa như cô cũng sẽ không quang minh chính đại ở trước mặt hần thảo luận về cái tên tiểu tử chưa dứt sữa, không biết từ chỗ hẻo lánh nào nhảy ra như vậy.

“Ai, Thư Ngư thân mến, cậu nói xem bạn học Ưng Anh Luân mới chuyển đến kia, sao có thể đẹp trai như vậy nha? Tại sao có thể anh tuấn bất phàm, cao lớn rắn rỏi như vậy? Hơn nữa còn đa tài đa nghệ hơn người như vậy? Khiến người ta vừa nhìn thấy hần trong lòng đã nhảy bùm bùm liên tục rồi?”

Thư Ngư hí mắt, không nói một lời.

Ai biết được? Một cái hí mắt này của hần là có ý muốn nói rằng hần anh tuấn bất phàm, cao lớn rắn rỏi, đa tài đa nghệ, tài hoa hơn người như vậy, sao trong lòng cô lại không nhảy loạn lên đi, sao có thể không nhìn thấy hần. Đột nhiên Nghiêm Nhạc Nhạc lại vì một kẻ cao không đến thước bảy, đáng đáp tạm được, chủ động viết một phong thư tình gọi là muốn thổ lộ tâm tư.

Nghiêm Nhạc Nhạc vẫn không hề hay biết gì, vẫn tự nhiên ôm mộng ảo như cũ, “Hắc hắc hắc, lần đầu tiên tớ nhận được thư tình a! Trong thư cậu ấy nói sẽ tham gia cuộc so tài ca hát lần này, còn nói sẽ hát một bài dành tặng riêng cho tớ! Thư Ngư! Cậu nói xem tớ phải làm thế nào để đáp lại đây?”

Thư Ngư nhàn nhạt liếc cô một cái, “Hiện tại gặp tình huống như thế, nếu cậu đáp lại bình thường sẽ biểu đạt rằng cậu không hề nhiệt tình.”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?” Nghiêm Nhạc Nhạc làm một bộ dạng xin được chỉ dạy, sau đó nháy nháy mắt, Thư Ngư mới vừa rồi nói rất nhiều chữ a!

“Phải đứng ở bên cạnh hần mà hát.”

## 7. Chương 7: Cuộc Thi Hát.

Bất kỳ một người bình thường nào, cũng không thể chịu được tiếng hát của Nghiêm Nhạc Nhạc, vì vậy lúc cô năm sáu tuổi, mọi thành viên của Nghiêm gia tận lực đem Nghiêm Nhạc Nhạc và những hoạt động về âm nhạc cách ly nhau, tránh không cẩn thận mà gây hại lỗi tai người khác.

Dù sao hát mà khiến mọi người khi nghe được âm tiết thì bịt tai chạy xa ra khỏi hiện trường, cũng là một loại bản lĩnh hơn người nha.

Điểm này, Thư Ngư biết, Nghiêm Nhạc Nhạc không biết, trừ lần đó ra, cũng đều hồn nhiên không biết.

Hôm nay, Nghiêm Nhạc Nhạc vẫn như cũ hỏi “Hát bài gì mới được đây” vấn đề này thật là gánh nặng nha. Cô giống như động vật đơn bào, lần nào cũng chỉ có thể tập trung vào một chuyện, do đó bạn học Ưng Anh Luân kia, hiển nhiên tạm thời bị lui xuống vị trí thứ hai.

Thư Ngư làm quân sư quạt mo, có mặt ở hiện trường chỉ dạy vũ đạo cho Nghiêm Nhạc Nhạc, đối với người không có khả năng như Nghiêm Nhạc Nhạc mà nói, tuyệt đối là sự khiêu chiến với một vấn đề khó khăn, vì vậy cô cảm thấy, dù mình tập sai một tí, cũng nên dễ dàng tha thứ nha.

Và giờ phút quan trọng cũng đến, vòng loại cuộc thi, tất cả mọi người tập trung ở vũ đài, bởi vì số người dự thi không ít, cuộc tranh tài được tiến hành trong ba ngày, Nghiêm Nhạc Nhạc làm một con tốt ở ngày thứ ba, ở ngày thứ hai bạn học Uông Anh Luân kia ra sân, nhảy các động tác đẹp mắt, đại khái là thể hiện rất cá tính.

Cho đến đầu vòng loại đêm đó, mọi người rút thăm vẫn không có thể từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại, “Cậu có chắc chắn, người kia thật sự là Thư Ngư sư huynh?”

“Vây, Nghiêm Nhạc Nhạc rốt cuộc là người phương nào? Mà có thể để cho Thư Ngư sư huynh \*tự thân xuất mã?”

\*đích thân ra tay.

” Thư Ngư xinh đẹp còn nói một câu đầy đủ, ‘ Có thể xếp cho tôi vị trí số chín được không? ’ a a a!”

Nhưng là. . . . .

Tại sao muốn đặc cách an bài như vậy đây? Bất quá đây chỉ là đầu vòng loại a. . . . .

Cho đến khi Nghiêm Nhạc Nhạc lên đài, mọi người mới tỉnh cơn mơ, bị âm thanh hành hạ đến cả người thương tích không dậy nổi!

Mắt nhìn Thư Ngư rồi xì xì vụn vụn uốn éo eo, hát đến quên mình, “Người tựa như mùa đông trong ——” xoay người ba trăm sáu mươi độ, một gối khuỵu xuống, một tay giơ lên cao, “Một cây đuốc! Yaaaa!”

Đứng dậy, cổ ngẩng cao, tinh thần phấn chấn hát đầu, khoát tay, không theo nhịp, “Hừng hực ngọn lửa ——” nắm quyền, say mê, “Thieu đốt tôi! Yeahh!”

Trong lúc nhất thời cả đoàn người cũng bị bộ dáng của nữ sinh rõ ràng mới lúc này còn rất thanh tú động lòng người này sát thương, cả kinh không thể nói thành lời, bởi hồi liếc mắt nhìn nhau cười đau đớn, khổ sở mà giãy giụa. . . . .

Thời khắc máu chốt, tiếng nhạc dừng lại, Thư Ngư đột nhiên đi tới giữa sàn diễn, khoe miệng nhếch lên, dưới ánh đèn khuôn mặt anh tuần bị chiếu sáng tựa như ảo mộng, Microphone cũng không biết thế nào đã nằm trên tay, hần nhiên mở miệng, “Biết rồi, tới đây nào.”

Hiện trường lập tức an tĩnh, trong sự xúc động, công khai. . . . là bộc lộ công khai sao? !

## 8. Chương 8: Tiếng Tim Đập Của Anh!

Ít ra trong lòng bạn học Uông Anh Luân cũng nghĩ như vậy, tuy hần không chỉ điểm cho Nghiêm Nhạc Nhạc cái gì, nhưng sau khi hần tuyên cáo ý định dùng “Tiếng hát truyền đạt lòng mình”, Nghiêm Nhạc Nhạc cứ nhiên lại lấy phương thức chấn động như vậy, thổ lộ với một người, mà điều kiện mọi mặt đều tốt hơn hần. . . . .

Về phần Nghiêm Nhạc Nhạc, mới vừa rồi vượt xa người thường mà phát huy năng khiếu thiên bẩm, dương dương tự đắc, âm nhạc dừng lại, cô còn không kịp kinh ngạc, liền ngoan ngoãn nghe lời đi về phía Thư Ngư, giống như con chó con ngoắc ngoắc cái đuôi, cặp mắt sáng trong suốt, “Như thế nào, như thế nào?”

“Ừ.” Câu trả lời của hần giống như thường ngày. Cũng vẫn dùng phương thức bình thường nhìn Nghiêm Nhạc Nhạc như cũ, chẳng qua đáy mắt lại thêm sự thâm tình đầy ắp đến tràn cả ra ngoài, tiếp đó hần trầm mặc một hồi, từ từ đem Microphone nhắm ngay vị trí trái tim mình, chậm rãi, cặp mắt mơ hồ gợn sóng nhìn cô nói: “Em nghe đi.”

Cả ngàn khán giả, trong thời gian ngắn yên lặng như tờ, không phải là ảo giác, cảm giác có một cái gì đó mạnh mẽ có lực mạnh nhảy lên, xuyên thấu âm hưởng, bao phủ quanh mình ——

Thình thịch, thình thịch. . . . .

Trong nháy mắt đầu óc Nghiêm Nhạc Nhạc trống không, ngây ngốc không biết phản ứng thế nào, từ khi cô chào đời đến nay, chưa từng thấy một hội trường lớn nào, lại an tĩnh như vậy . . . .

“Nghe cái gì?”, cô có chút mơ hồ ngu ngơ hỏi.

Hắn nhìn cô, trầm mặc, hắn đưa tay ra ngoắt nói cô đến gần hơn “Tới gần đây, ở chỗ này”.

Nghiêm Nhạc Nhạc phản xạ có điều kiện đi đến trước mấy bước, sau một khắc hắn đột nhiên dùng lực nhưng vẫn rất ôn nhu ôm cô, đặt đầu cô ở lồng ngực của mình, giọng của hắn, giống như là từ một nơi xa xôi truyền đến, “Em cứ nghe đi?”

Thành thịch, thành thịch, thành thịch. . . . .

Ghét, nghe cái gì a! Nghiêm Nhạc Nhạc khẩn trương không giải thích được, hắn đột nhiên như gió xuân trả lời ở bên tai cô, “Tiếng tim đập của anh.”

“Oa oa ——! !”

Khi cô phản ứng kịp, thì thanh âm ồn ào dưới đài rốt cục bộc phát gào khóc thảm thiết, có người còn vồ tay.

Đầu óc Nghiêm Nhạc Nhạc đơn giản như vậy căn bản không có biện pháp suy tư, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đến đỏ bừng, nằm trước ngực Thư Ngư không có bất kỳ phản ứng nào. Tiếng quỷ kêu liên tiếp rốt cuộc cũng hơi an tĩnh lại, Nghiêm Nhạc Nhạc động đậy lung tung một hồi, chợt vội vàng dùng Microphone gõ ót mình một cái, chỉ nghe trong loa truyền đến một tiếng động nặng nề, kèm theo đó cô rống to một tiếng: “Ai nha! Tôi hôn mê rồi!”

Tiếp đó, cô gất gao nhắm hai mắt lại, giả như chính mình đã hôn mê.

“ . . . . . ”

Thư Ngư nhẹ nhàng nhếch môi, than nhỏ, thân thể cong một cái, khiêng cô lên, trong tiếng ồn ào, mang cô đi.

## 9. Chương 9: Vợ Em!

“Khốn kiếp a, thành thật khai báo đi! Các cậu rốt cuộc từ lúc nào thì ở chung một chỗ !”

Nghiêm Nhạc Nhạc thiếu chút nữa bị những lời này làm cho phiến chết. Trừ năm ngoái bởi vì lên đại học tách ra, bọn họ vẫn luôn ở chung một chỗ a. . . . . Cô đã nói rồi mà. Nhưng là . . . . . Gần đây hình như có chỗ nào không giống . . . . . không giống như cũ, thí dụ như thường nghe được tiếng tim đập loạn nhịp, rốt cuộc là bị sao vậy trời?

Nghiêm Nhạc Nhạc là loại nữ sinh muốn suy nghĩ cũng không có biện pháp dùng đầu óc, hơn nữa cô sớm đã có thói quen tích lũy vài chục năm lớn lên bên nhau . . . . . cơm của hắn cô còn ăn, nói một cách thẳng thừng chính là cùng Thư Ngư ăn cơm mà thôi, chẳng qua là như vậy. . . . . Nghiêm Nhạc Nhạc rốt cục bình tĩnh lại .

Đúng không, nói cái gì bây giờ! Nhưng không nói lời nào thì trong lòng giống như có con mèo vô hình, dựng thẳng móng vuốt cào a cào cô, cào rất khó chịu. Thư Ngư bại hoại, đêm đó đưa cô đến dưới ký túc xá kêu người tiếp ứng, sau đó không chủ động mở miệng nữa, cũng không nói rõ ràng với cô rốt cuộc là có ý gì!

Nghiêm Nhạc Nhạc nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên liền thấy tức giận, động tác ăn cơm cũng thô lỗ theo, mặc dù bình thường cô nói có hơi nhiều chút, nhưng trước giờ cô vẫn giữ bộ dáng vô cùng thực nữ nha!

Diễn kịch một hồi lâu, Nghiêm Nhạc Nhạc không hề nghĩ ngợi, liền đem món ăn trong chén Thư Ngư đồng loạt gấp vào trong chén mình, sau đó liều mạng nhét vào trong miệng, rất nhanh đã nhét đầy hai má .

Vừa thấy Mã giáo sư đi đến, người này từ trước đến giờ luôn bẽ quan không đi hóng chuyện, nhưng hôm nay nhìn thấy môn sinh đặc ý trước giờ luôn một thân một mình của mình, tự nhiên thân mật ngồi chung

một bàn cùng một nữ sinh, do đó vô cùng hưng phấn và tò mò, hết sức quan tâm bu lại, chủ động chào hỏi, chỉ vào Nghiêm Nhạc Nhạc hỏi, “Em này là?”

Thư Ngự khi dễ nhìn Nghiêm Nhạc Nhạc không thể nói chuyện, cũng không che giấu, tự nhiên hào phóng mà giới thiệu, “Vợ em .”

“Phụt ——” Nghiêm Nhạc Nhạc miệng đầy thức ăn, phun đầy mặt Mã giáo sư.

## 10. Chương 10: Ca Hát Cho Anh Nghe.

“Đều tại cậu! Lỗi của cậu, lỗi của cậu!” Hai gò má Nghiêm Nhạc Nhạc đỏ bừng, gương mặt lúng túng cùng quần bách, giận dữ chỉ trích tên đầu sỏ gây chuyện!

“Ừ.” Tâm tình Thư Ngự hiển nhiên rất tốt, trên gương mặt vốn dĩ không chút thay đổi từ trước đến giờ , giờ đây lại mang một nụ cười như có như không.

Một cây làm chẳng nên non, Nghiêm Nhạc Nhạc không thấy được sự phối hợp cần có, tức giận tới mức giơ chân, rống to, “Thư Ngự, nếu cậu còn dám nói bậy về tớ, tớ..., tớ..., tớ liền ca hát cho cậu nghe!”

“Ừ, đều tại anh. Cứ trách anh, trách anh đi.” Thư Ngự quay đầu lại liếc nhìn cô, nghiêm chỉnh đáp lại rất nhiều chữ .

“Hừ!” Nghiêm Nhạc Nhạc bĩu môi, “Tớ nói là, đều tại cậu nói lung tung, cậu không thấy con người giáo sư trợn thật lớn a!”

“Trách anh đi.”

“Còn nói nghe cái gì ‘tim đập của anh’ a, cậu hại tớ cả buổi tối ngủ không ngon giấc, có biết hay không!”

“Ừ, trách anh đi.”

“Cho nên cậu quá hư rồi!” Nghiêm Nhạc Nhạc dừng chân một chút, đột nhiên tăng nhanh bước chân đuổi theo Thư Ngự đá cậu ta hai cái, “VẬY bây giờ phải làm sao đây!”

Thư Ngự quay đầu lại nghiêm túc nhìn cô, từ từ vươn tay, mỉm cười, “Đưa tay đây, anh sẽ nói cho em biết.”

Nghiêm Nhạc Nhạc xấu hổ một chút, trong lòng mềm nhũn, bất tri bất giác tiến lên cầm bàn tay rộng mở của hắn, tiếp tục méo miệng, “Nói đi.”

Thư Ngự sử dụng chút lực nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, chậm rãi nói, “Đi theo anh đi, sau đó, ca hát cho anh nghe.”

## 11. Chương 11: Anh Còn Chưa Có Nói Lời Kia Nha.

“Ai Thư Ngự, chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy không có cãi nhau lấy một lần làm sao bây giờ ? Không phải nói có gây gổ mới có kích tình sao ?”

Không thể không nói năng lực thích ứng của Nghiêm Nhạc Nhạc đúng là cực mạnh, không cần nhiều thời gian lắm đã hoàn toàn dung nhập làm bạn gái của Thư Ngự, liên tục ra sức lực ở bên cạnh hắn lú lú.

“Còn có, chúng ta quen biết lâu như vậy, rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều chuyện chúng ta cũng chưa có làm nha!” trong lời nói của Nghiêm Nhạc Nhạc không khỏi lộ ra sự tiếc nuối .

Không đợi hắn đáp lại, nàng đột nhiên vỗ bàn một cái nói: “Em muốn đi! Chúng ta tìm một ngày đẹp trời, truy đuổi trên bờ cát, em cởi giày, cười ha ha ha chạy, anh đạp bọt sóng, ở phía sau hi hi hi đuổi theo, sau đó anh nói, ‘ bảo bối đừng chạy đừng chạy, anh lập tức sẽ bắt được em! ’ Aha ha ha. . . . .”

Thư Ngự: “=. =...”

Nghiêm Nhạc Nhạc thấy Thư Ngự không nói gì, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng ảo tưởng, “Còn có còn có, mấy ngày nữa chúng ta tìm cơ hội cãi nhau một trận, em khóc chạy đi, anh vốn còn đang giận dữ a, một lát sau anh liền không kiềm được lòng mà đuổi theo, gấp gấp chạy đi tìm em, sau đó em liền núp ở cách anh không xa, hai mắt đắm lệ nhìn anh!”

Thư Ngự: ” =.=. . . .”

“Còn có!Lúc trời đang mưa, anh đứng ở dưới ký túc xá chờ em, đáy mắt như muốn lấp đầy bằng tình yêu nồng nàn, không được che giấu a!”

Thư Ngự: “=. =. . . . .”

“Còn có còn có, chúng ta sẽ đi lên núi nhìn mặt trời mọc, thời tiết lãng mạn sẽ đi ngắm hoa anh đào, vào ngày lễ tình nhân, bầu trời có tuyết rơi, em tới trễ, anh kiên nhẫnvuốt vuốt bàn tay, ở trong tuyết trắng chờ em hai giờ, thấy bộ mặt áy náy của em, anh buồn cười lắc đầu một cái nói, ‘ Mới đến! ’ còn có em muốn anh bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày gấp cho em một ngôi sao may mắn, nghiêm chỉnh bỏ vô bình ——”

Tiếng nói của Nghiêm Nhạc Nhạc bị biến mất khi Thư Ngự cúi thấp đầu áp sát môi xuống đôi môi đỏ mọng của cô, “Ưm ưm ưm. . . . .” Cô dĩ nhiên vẫn biết xấu hổ nói đừng mà, cả khuôn mặt đỏ bừng, cơ hồ không hô hấp nổi .

Khó khăn lắm mới giã ra được, Nghiêm Nhạc Nhạc từng ngượng từng ngượng thở hổn hển, Thư Ngự cúi đầu nói khẽ , “Đúng vậy, hơn nữa vào lúc cần thiết, anh còn muốn đè em lên trên tường cường hôn.”

“Anh anh anh. . . . .” Nghiêm Nhạc Nhạc then thùng nhìn anh, ngẩng đầu giận dữ, khẽ cau mày có mấy phần nghiêm túc nói: “Bạn học Thư Ngự , anh còn chưa có nói lời kia nha.”

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-mua-xuan-ve-hoa-se-no>*